

О, ні! Не марно твій буяє гнів!
В глухім прокльоні затремтіли губи,
Бо той, хто звів тебе до тяжкої загуби,
І не кохав тебе і не любив.
Нас у Дубинку вивели дороги
На перепуття розуму й чуття,
І блисками палали пречуття
У погляді твоїм, заледве строгім.
І ти, покірна покликові долі,
Дубову гілку простягла мені,
Коли, на мить лишившись одні,
Ми раптом вчули бодрощі сваволі.
І вже підвладні голосу природи,
Вже віддані стривоженим чуттям,
Незвіданим сповиті забуттям,
Забулись, не ждучи винагороди.
Хай гнів буя! Напевно так належить.
Його тремтливо-пристрасні вогні
Тобі окреслять молодечі дні
І мить, що губить, зраджує й бентежить.